

Utószó

Egyetemi előadásaim hol jobban, hol kevésbé jól sikerülnek, de utólag keveset gondolok rájuk. Az általános iskolai óráimmal teljesen más a helyzet. Mindennap vagy teljesen lelombozva térek haza, mert a tanítás nem úgy sikerült, ahogy terveztem, vagy éppen felvilanyozva, mert – legalábbis saját meglátásom szerint – csodálatos órát tartottam. Ennek egyik oka talán az, hogy az általános iskolás gyerekek visszajelzései sokkal egyértelműbbek, és pontosan lehet tudni, mikor ment valami félre, vagy mikor jártál épp sikerrel. De az igazi magyarázat szerintem az, hogy egy jó óra valóban megérinti a gyerekeket, mégpedig elsősorban nem érzelmi, hanem intellektuális szinten. Amikor a gyerekek maguk kísérletezhetnek bizonyos alapelvekkel, saját lelkesedésünk csupán az övék tükörképe.

Az egész könyv folyamán ezt a tapasztalatot igyekeztem átadni legjobb képességeim szerint. De egy könyv nem fedheti le az általános iskolai matektanítás minden elméleti és gyakorlati kérdését. Lehetetlenség hat év tananyagát egy könyvbe sűríteni. Minden egyes órából önálló fejezetet lehetne írni, mind rengeteg kreatív ötletet igényel a gyerekek bevonására, és minden órán sokkal több fogalom kerül elő, mint azal akár a tanár, akár a diákok tisztában lennének. Egy könyvben csupán arra van mód, hogy a kerete-

ket megadjuk, és átadjunk néhány alapelvet – én éppen erre tettem kísérletet ezeken az oldalakon. A fő üzenet, amit átadni igyekeztem, az volt, hogy a matematikai elgondolásokat közvetlen tapasztalat útján a legjobb megismertetni a gyerekekkel, mentesen minden sallangtól, elismerve és elfogadva, hogy az elemi matematika alapvetően bonyolult.

Ám senki ne várja, hogy a könyv elolvasása után majd minden témakört ismerni és érteni fog, szülőként bármely kérdésben segíteni lesz képes a gyermekeinek. Rengeteg gyakorlásra és kísérletezésre van szükség, mind a szülő, mind a gyermek részéről. Remélem, sikerült felkeltenem az olvasó érdeklődését annyira, hogy még többet olvasson a témában.